སིམ་བྷེག་ཝི་རེ།

Simbegwire

Rukia Nantale

Benjamin Mitchley

འདབ་དྲུག Dabtruk, པྚ་རིག་ཌྚོ། Patrick Dowd, ཆུ་ཚང་བསོད་ནམས་རིན་ཆེན། Chusang Sonam Rinchen

5

བོད་སྐད bo / English en

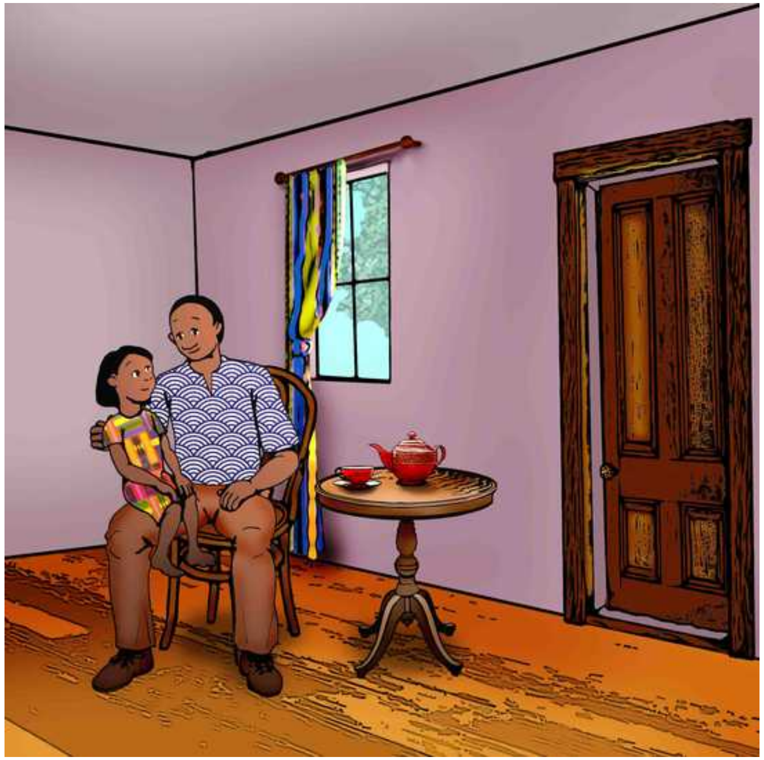

སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་གྱི་ཨ་མ་གྲོངས་དུས་མོ་རང་སེམས་པ་ཧ་ཅང་སྡུག་པ་རེད། ཡིན་ནའང་། སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་གྱི་ཨ་ཕས་མོ་ལ་གང་ཐུབ་ཐུབ་ཀྱི་གཅེས་སྐྱོང་ཡག་པོ་བྱས་ཤིང་། སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་གྱི་ཨ་མ་མེད་པ་ཡིན་ནའང་། ག་ལེར་ཕོང་གཉིས་ཀྱིས་ག་ལེར་མི་ཚེ་སྐྱིད་པོ་ཞིག་སླར་ཡང་རོལ་མགོ་བཙུགས་པ་རེད། ཐ་ན་ཞོགས་པ་སྔ་པོའང་ཕོང་གཉིས་མཉམ་དུ་བསྡད་དེ་ཡོང་བཞིན་པའི་ཉིན་མོ་དེའི་སྐོར་ལ་ཁ་བརྡ་བྱེད་པ་དང་། མཚན་མོ་རྟག་པར་ཕོང་གཉིས་ཀྱིས་མཉམ་དུ་ཁ་ལག་བཟོ་གི་ཡོད་པ་རེད། ཕོང་གཉིས་ཀྱིས་མཉམ་དུ་སྣོད་ཆས་ཚང་མ་བཀྲུས་ཚར་རྗེས། སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་གྱི་ཨ་ཕས་མོ་ལ་ནང་སྦྱོང་འབྲི་གློག་གི་ཐོག་ལ་རོགས་པ་བྱེད་ཀྱི་ཡོད།

• • •

When Simbegwire’s mother died, she was very sad. Simbegwire’s father did his best to take care of his daughter. Slowly, they learned to feel happy again, without Simbegwire’s mother. Every morning they sat and talked about the day ahead. Every evening they made dinner together. After they washed the dishes, Simbegwire’s father helped her with homework.

ཉིན་གཅིག་ལ། སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་གྱི་ཨ་ཕ་ནམ་རྒྱུན་ལས་འཕྱི་ཙམ་བྱུས་ནས་ནང་ལ་ལོག་ཡོང་བ་རེད། “ངའི་བུ་མོ་གང་ན་ཡོད།” ཨ་ཕས་སྐད་བརྒྱབ་ནས་བོས་ཤིང་། སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་ཨ་ཕའི་མདུན་ལ་རྒྱུག་ནས་ཕྱིན་པ་རེད། ཡིན་ནའང་། ཨ་ཕའི་ལག་མགོར་བུད་མེད་གཞན་ཞིག་གི་ལག་པ་འཛུས་ནས་ཡོང་བ་མཐོང་མ་ཐག་སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་ཧོན་འཐོར་ནས་ལངས་བསྡད་པ་རེད། “ངའི་བུ་མོ། ངས་ཁྱེད་རང་མི་དམིགས་བསལ་བ་ཞིག་ལ་ངོ་སྤྲོད་བྱེད། འདི་ནི་ཨ་ནི་ཏ་རེད།” ཅེས་ཨ་ཕས་མོ་ལ་བཞད་བཞིན་གདོང་ལ་འཛུམ་ལངས་པ་རེད།

• • •

One day, Simbegwire’s father came home later than usual. “Where are you my child?” he called. Simbegwire ran to her father. She stopped still when she saw that he was holding a woman’s hand. “I want you to meet someone special, my child. This is Anita,” he said smiling.

“སིམ་བྷེག་ཝི་རེ། ཁྱོད་ཀྱི་ཨ་ཕས་ང་ལ་ཁྱོད་ཀྱི་སྐོར་མང་པོ་བཤད་བྱུང་།” ཞེས་ཨ་ནི་ཊ་ཡིས་བཤད། ཡིན་ནའང་མོ་རང་གད་མོ་བགད་མ་སོང་ལ། སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་ཡི་ལག་པ་ནས་ཀྱང་མ་འཇུས་པ་རེད། སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་ཡི་ཨ་ཕ་ནི་དགའ་ཞིང་སྤྲོ་སྣང་གིས་ཁེངས་ཡོད་ཅིང་། ཁོང་གིས་ཁོ་ཚོ་གསུམ་མཉམ་དུ་འདུག་དགོས་པའི་སྐོར་དང་། རྗེས་ཕྱོགས་མི་ཚེ་སྐྱིད་པོ་ཡོང་བའི་སྐོར་སོགས་བཤད་པ་རེད། ཨ་ཕས་སིམ་བྷེར་ཕར་ལ། “ངའི་བུ་མོ། ཁྱེད་ཀྱིས་ཨ་ནི་ཊ་སོ་སོའི་ཨ་མ་རང་ཡིན་པར་ངོས་ལེན་བྱེད་པའི་རེ་བ་ཡོད།” ཅེས་བཤད།

. . .

“Hello Simbegwire, your father told me a lot about you,” said Anita. But she did not smile or take the girl’s hand. Simbegwire’s father was happy and excited. He talked about the three of them living together, and how good their life would be. “My child, I hope you will accept Anita as your mother,” he said.

སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་གྱི་མི་ཚེ་ལ་འགྱུར་ལྡོག་བྱུང་བ་རེད། མོ་རང་ཞོགས་པ་སྔ་པོ་ཨ་ཕ་མཉམ་དུ་སྡོད་པའི་དུས་ཚོད་ཀྱང་དེ་ནི་མེད་ལ། ཨ་ནི་ཏ་ཡིས་མོ་ལ་ཁྱིམ་ཚང་གི་ལས་ཀ་མང་པོ་སྤྲད་སྐབས་མོ་རང་ཐང་ཆད་དེ་དགོང་མོ་ནང་སྦྱོང་ཀྱང་སྦྱུབ་ཐུབ་ཀྱི་ཡོད་པ་མ་རེད། དགོང་མོ་ཁ་ལག་ཟོས་ཚར་པ་དང་མོ་རང་ཐད་ཀར་ཉལ་སའི་ནང་ལ་འགྲོ་གི་ཡོད་པ་དང་། མོ་རང་སྐྱིད་པོ་ཡོང་ས་གཅིག་པོ་ནི་མོ་རང་གི་ཨ་མས་སྤྲད་པའི་ཉལ་ཆས་དེ་གཅིག་པོ་ཡིན། སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་གྱི་ཨ་ཕས་ཁོ་རང་གི་བུ་མོ་སྐྱིད་པོ་ཡོང་གི་མེད་པའང་ཚོར་ཐུབ་ཀྱི་ཡོད་པ་མ་རེད།

. . .

Simbegwire’s life changed. She no longer had time to sit with her father in the mornings. Anita gave her so many household chores that she was too tired to do her school work in the evenings. She went straight to bed after dinner. Her only comfort was the colourful blanket her mother gave her. Simbegwire’s father did not seem to notice that his daughter was unhappy.

ཟླ་བ་འགའ་ཤས་ཀྱི་རྗེས་ལ། སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་ གྱི་ཨ་ཕས་ཁོ་རང་སྐབས་ཤིག་རིང་ཕྱི་ལ་འགྲོ་དགོས་ཆགས་སོང་ཞེས་བཤད། ལས་ཀའི་ཆེད་དུ་ང་ས་ཆ་ཐག་རིང་ཞིག་ལ་འགྲོ་དགོས་བྱུང་ཞེས་དང་། ཁྱེད་གཉིས་ཀྱིས་ཕན་ཚུན་གཅིག་གིས་གཅིག་ལ་ལྟ་རྟོག་ཡག་པོ་བྱེད་པ་ངས་ཤེས་ཀྱི་ཡོད་ཅེས་བཤད། སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་གྱི་ངོ་གདོང་ཤོར་བ་རེད། ཡིན་ནའང་མོ་རང་གི་ཨ་ཕས་དེ་ཚོར་གྱི་ཡོད་པ་མ་རེད། ཨ་ནི་ཏ་ཡིས་གང་ཡང་བཤད་ཡོད་པ་མ་རེད། ཡིན་ནའང་། ཨ་ནི་ཏ་མོ་རང་ཡང་སྐྱིད་པོ་མེད་པ་རེད།

...

After a few months, Simbegwire’s father told them that he would be away from home for a while. “I have to travel for my job,” he said. “But I know you will look after each other.” Simbegwire’s face fell, but her father did not notice. Anita did not say anything. She was not happy either.

སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་གྱི་མི་ཚེ་སྡུག་ཏུ་ཕྱིན་པ་རེད། མོས་ཁྱིམ་ཚང་གི་ལས་ཀ་མ་ཚར་བའམ། ཡང་ན། ཕྱིར་བསམ་འཆར་བཤད་པ་ཡིན་ན་ཨ་ནི་ཏ་ཡིས་མོ་ལ་རྡུང་གི་ཡོད་ལ། དགོང་མོ། བུད་མེད་དེས་ཁ་ལག་མང་ཆེ་ཤོས་ཟ་གིན་ཡོད་ཅིང་། སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་ལ་ཟས་ལྷག་ཙུང་ཙམ་རེ་སྤྲོད་ཀྱི་ཡོད་པ་རེད། མཚན་མོ་རྟག་པར་སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་གཅིག་པོ་ངུ་བཞིན་ཡོད་ལ། མོ་རང་གི་ཨ་མས་སྤྲད་པའི་ཉལ་ཆས་ལ་འཁྱུད་ནས་ངུ་གིན་ཡོད་པ་རེད།

. . .

Things got worse for Simbegwire. If she didn’t finish her chores, or she complained, Anita hit her. And at dinner, the woman ate most of the food, leaving Simbegwire with only a few scraps. Each night Simbegwire cried herself to sleep, hugging her mother’s blanket.

ཞོགས་པ་ཞིག་ལ། སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་ཡར་ལངས་པར་འཕྱི་བོ་ཆགས་པ་རེད། “བུ་མོ་ལེ་ལོ་ཅན།” ཞེར་ཨོར་ཨ་ནི་ཏ་ཡིས་སྐད་བརྒྱབ་ཅིང་། མོས་སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་ཉལ་སའི་ནང་ནས་མར་དྲུད་ནས་ལངས་བཙུག་པ་དང་། སྐབས་དེར་ཉལ་ཆས་རྩ་ཆེ་ཤོས་དེ་འཛེར་མ་ཞིག་ལ་འཐོག་ནས་གས་མ་གཉིས་སུ་རལ་བ་རེད།

. . .

One morning, Simbegwire was late getting out of bed. “You lazy girl!” Anita shouted. She pulled Simbegwire out of bed. The precious blanket caught on a nail, and tore in two.

སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་ཁོང་ཁྲོ་ཏ་ཅང་ལངས་པ་དང་། མོ་རང་ནང་ནས་ཐག་རིང་ལ་བྲོས་འགྲོ་བར་ཐག་བཅད་པ་རེད། མོས་ཨ་མའི་ཉལ་ཆས་ཀྱི་དུམ་བུ་གཉིས་ཀ་དང་། ཟ་མ་འགའ་སྒྲ་སྒྲིག་བྱས་རྗེས་ཁྱིམ་ནས་ཕྱིར་ཐོན་པ་དང་། མོ་རང་གི་ཨ་ཕ་ཕྱིན་སའི་ལམ་ཁ་དེ་དེད་ནས་ཕྱིན་པ་རེད།

. . .

Simbegwire was very upset. She decided to run away from home. She took the pieces of her mother's blanket, packed some food, and left the house. She followed the road her father had taken.

དགོང་མོ་ས་རུབ་སྐབས། མོ་རང་གཙང་པོའི་འགྲམ་གྱི་ཤིང་སྡོང་རིང་པོ་ཞིག་གི་སྟེང་ལ་འཛེགས་ཤིང་། ཤིང་སྡོང་གི་ཡལ་གའི་བར་ནས་མོ་རང་ལ་ཉལ་ས་བཟོས་པ་རེད། མོ་རང་གཉིད་ལ་ཡུར་བའི་སྐབས་སུ་གཞས་བཏང་། “ཨ་མ་ལགས། ཨ་མ་ལགས། ཨ་མ་ལགས། ཁྱེད་ཀྱིས་ང་སྐྱུར་བ་རེད། ང་སྐྱུར་ནས་ནམ་ཡང་ཕྱིར་མ་ལོག་པ་རེད། ཨ་ཕས་ང་ལ་སྔར་བཞིན་དགའ་པོ་བྱེད་ཀྱི་མི་འདུག ཨ་མ་ལགས། ཁྱེད་རང་ག་དུས་ཕྱིར་ཕེབས་གི་ཡིན། ཁྱེད་ཀྱིས་ང་སྐྱུར་བ་རེད།” མོས་དེ་ལྟར་གཞས་གཏོང་བཞིན་གཉིད་ལ་ཤོར་བ་རེད།

. . .

When it came to evening, she climbed a tall tree near a stream and made a bed for herself in the branches. As she went to sleep, she sang: “Maama, maama, maama, you left me. You left me and never came back. Father doesn’t love me anymore. Mother, when are you coming back? You left me.”

ཕྱི་ཉིན་ཞོགས་པར་སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་གྱིས་སླར་ཡང་གཞས་དེ་བཏང་བ་དང་། ས་ཆ་དེའི་བུད་མེད་རྣམས་གཙང་བོའི་ཁར་གྱོན་ཆས་བཀྲུ་བར་ཡོང་སྐབས་ཁོང་ཚོས་སྡོང་རྗེ་ནས་གཞས་སྐྱོ་པོ་དེ་འདྲ་ཞིག་གྲགས་ཡོང་བ་ཐོས་པ་རེད། ཁོང་ཚོའི་བསམ་པར་གཞས་དེ་ནི་རླུང་བུ་གཡུག་ནས་ཤིང་སྡོང་གི་ལོ་མ་སྒུལ་བའི་སྒྲ་རེད་སྙམ་ཏེ་མུ་མཐུད་དུ་སོ་སོའི་ལས་ཀ་ལས་པ་རེད། ཡིན་ནའང་། ཁོང་ཚོའི་ནང་གི་བུད་མེད་གཅིག་གིས་གཞས་དེར་ཡག་པོ་ཉན་པ་རེད།

. . .

The next morning, Simbegwire sang the song again. When the women came to wash their clothes at the stream, they heard the sad song coming from the tall tree. They thought it was only the wind rustling the leaves, and carried on with their work. But one of the women listened very carefully to the song.

བུད་མེད་དེས་ཤིང་སྡོང་གི་རྩེ་ལ་ཡར་བལྟས་ཤིང་། སྡོང་རྩེ་ན་བུ་མོ་ཆུང་ཆུང་ཞིག་ཉལ་ཆས་ཁྲ་ཁྲ་ཞིག་མཉམ་དུ་ཡོད་པ་མཐོང་སྐབས། “སིམ་བྷེག་ཝི་རེ། ངའི་ཕུ་བོའི་བུ་མོ།” ཅེས་སྐད་བརྒྱབ་ནས་ངུས་པ་རེད། བུད་མེད་གཞན་པ་རྣམས་ཀྱིས་ཀྱང་གྱོན་ཆས་བཀྲུ་མཚམས་བཞག་སྟེ་སིམ་བྷེར་ཞར་སྡོང་རྩེ་ནས་མར་འབབ་པར་རོགས་བྱས་པ་རེད། མོ་རང་གི་ཨ་ནེ་མོ་ལ་འཁྱུད་ནས་སེམས་གསོ་བྱས་པ་རེད།

. . .

This woman looked up into the tree. When she saw the girl and the pieces of colourful blanket, she cried, “Simbegwire, my brother’s child!” The other women stopped washing and helped Simbegwire to climb down from the tree. Her aunt hugged the little girl and tried to comfort her.

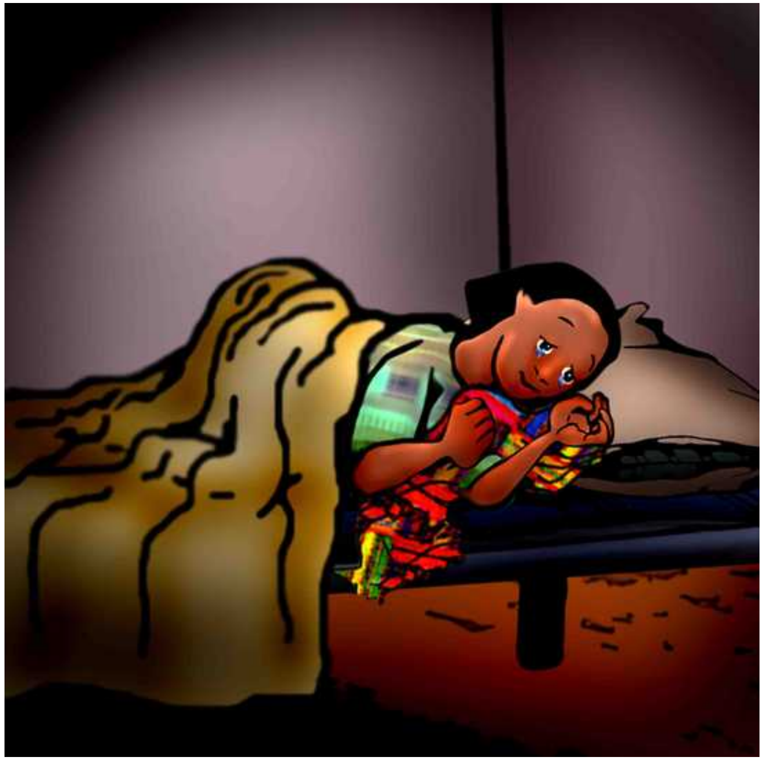

སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་གྱི་ཨ་ནེ་ཡིས་བུ་མོ་དེ་མོ་རང་གི་ནང་དུ་ཁྲིད་ཕྱིན་པ་དང་། མོས་སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་ལ་ཁ་ལག་ཞིམ་པོ་སྤྲད། དགོང་མོ་ཁོ་མོའི་ཨ་མའི་ཉལ་ཆས་ཀྱི་ནང་དུ་ཡག་པོར་བཏུམ་ནས་ཉལ་བཅུག་པ་རེད། དགོང་མོ་དེར། སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་ཉལ་སྐབས་ངུས་པ་རེད། ཡིན་ནའང་། སྐབས་དེའི་མིག་ཆུ་ནི་སེམས་ཁྲལ་ནས་ཐར་བའི་མིག་ཆུ་ཡིན་ལ། མོས་རང་གི་ཨ་ནེ་ཡིས་མོ་ལ་ལྟ་རྟོག་ཡག་པོ་བྱེད་པ་ཤེས་པ་རེད།

...

Simbegwire’s aunt took the child to her own house. She gave Simbegwire warm food, and tucked her in bed with her mother’s blanket. That night, Simbegwire cried as she went to sleep. But they were tears of relief. She knew her aunt would look after her.

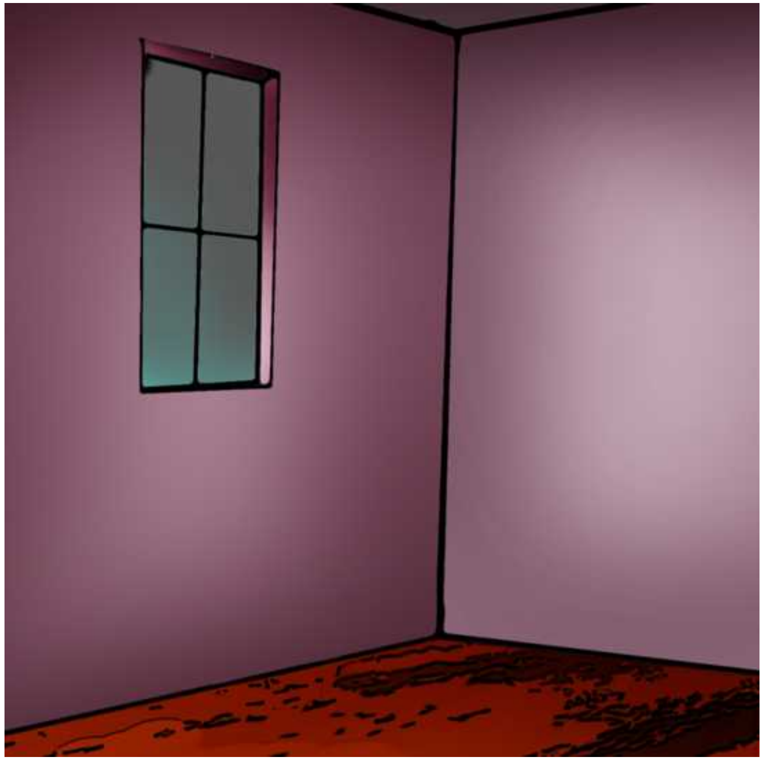

སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་གྱི་ཨ་ཕ་ཕྱིར་ཁྱིམ་དུ་ལོག་སྐབས། ཁོ་རང་གི་བུ་མོའི་ཉལ་ཁང་སྟོང་བ་ཡིན་པ་མཐོང་བ་རེད། ཁོས་སེམས་སྡུག་དང་བཅས་ཨ་ནི་ཏ་ལ། དོན་དག་ག་རེ་བྱུང་སོང་། ཞེས་དྲིས་པར། བུད་མེད་དེས་སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་ས་ཆ་གཞན་པ་ལ་བྲོས་སོང་བ་རེད་ཅེས་འགྲེལ་བཤད་བྱས་པ་དང་། “མོས་ང་ལ་བརྩི་བཀུར་བྱེད་དགོས་ཀྱི་ཡོད། ཡིན་ནའང་ང་རང་ཧ་ཅང་དམ་དྲག་ཆེ་སོང་བ་འདྲ།” ཞེས་བཤད། སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་གྱི་ཨ་ཕ་ཁྱིམ་ནས་ཐོན་ཏེ་གཙང་པོ་དེའི་བཞུར་རྒྱུན་དེད་ནས་ཡོང་བ་རེད། ཁོས་རང་གི་གཅུང་མོས་མཐོང་ཡོད་མེད་རྩད་གཅོད་བྱེད་པར་གཅུང་མོའི་གྲོང་གསེབ་དེར་ཡོང་བ་རེད།

. . .

When Simbegwire’s father returned home, he found her room empty. “What happened, Anita?” he asked with a heavy heart. The woman explained that Simbegwire had run away. “I wanted her to respect me,” she said. “But perhaps I was too strict.” Simbegwire’s father left the house and went in the direction of the stream. He continued to his sister’s village to find out if she had seen Simbegwire.

སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་མོ་རང་གི་སྤུན་མཆེད་ཚོའི་མཉམ་དུ་རྩེད་མོ་རྩེས་ནས་བསྡད་ཡོད་སྐབས། ཐག་རིང་ནས་མོ་རང་གི་ཨ་ཕ་ཡོང་གི་ཡོད་པ་མཐོང་བ་རེད། མོས་ཨ་ཕ་ཁོང་ཁྲོ་ལངས་སྲིད་པ་རེད་སྙམ་ནས་ཞེད་སྣང་སྐྱེས་ཤིང་། མགྱོགས་པོར་ཁྱིམ་ལ་བྲོས་ནས་ཡིབ་པ་རེད། ཡིན་ནའང་། མོ་རང་གི་ཨ་ཕ་རྗེས་ཡོང་ནས་བཤད་དོན། སིམ་བྷེག་ཝི་རེ། ཁྱོད་ཀྱིས་རང་ལ་ཨ་མ་ཡག་ཤོས་དེ་བརྙེད་འདུག ཁྱོད་རང་ལ་དགའ་བོ་བྱེད་མཁན་དང་བསམ་ཤེས་ཐུབ་མཁན་ཞིག་བརྙེད་འདུག “ང་ཁྱེད་རང་ལ་སྤྲོབས་པ་ཡོད་ལ། དགའ་བོའང་ཡོད་”ཅེས་བཤད་པ་རེད། དེ་ནས་ཁོང་ཚོ་ཚང་མས་སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་མོ་རང་གཞོད་ཅིག་བར་དུ་འདུག་འདོད་ཡོད་ན་དེའི་བར་དུ་མོ་རང་གི་ཨ་ནེ་མཉམ་དུ་འདུག་ཆོག་པར་མོས་མཐུན་བྱུང་བ་རེད།

. . .

Simbegwire was playing with her cousins when she saw her father from far away. She was scared he might be angry, so she ran inside the house to hide. But her father went to her and said, “Simbegwire, you have found a perfect mother for yourself. One who loves you and understands you. I am proud of you and I love you.” They agreed that Simbegwire would stay with her aunt as long as she wanted to.

མོ་རང་གི་ཨ་ཕ་ཉིན་རྟག་པར་མོ་ལ་ཐུག་པར་ཡོང་གི་ཡོད་ལ། ག་ལེར་བྱས་ནས་ཨ་ནི་ཏ་ཡང་མཉམ་དུ་ཡོང་བ་རེད། མོ་རང་སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་ཡོད་སར་བཅར་ཏེ་ལག་མགོ་ནས་བཟུང་བ་དང་། “ངའི་བུ་མོ་སྙིང་རྗེ་མོ་ཁྱོད། དགོངས་དག ང་རང་ནད་དེ་ནོར་བ་རེད།” ཅེས་ངུས་པ་དང་། “ང་ཁྱོད་ཀྱི་ཨ་མའི་ཚབ་བྱེད་པར་ཡང་བསྐྱར་གོ་སྐབས་ཤིག་སྤྲོད་ན་འགྲིག་གི་རེད་དམ།” ཅེས་དྲིས་པ་རེད། སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་གྱིས་ཨ་ཕར་བལྟས་པ་དང་ཁོ་རང་གི་སེམས་ཁྲལ་གྱི་ཞལ་རིས་མཐོང་བ་རེད། སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་ག་ལེར་ཕར་བཅར་ཏེ། ཨ་ནི་ཏ་ཡི་སྐེ་ལ་འཐམ་པ་རེད།

• • •

Her father visited her every day. Eventually, he came with Anita. She reached out for Simbegwire’s hand. “I’m so sorry little one, I was wrong,” she cried. “Will you let me try again?” Simbegwire looked at her father and his worried face. Then she stepped forward slowly and put her arms around Anita.

བདུན་ཕྲག་རྗེས་མ་དེར། ཨ་ནི་ཏ་ཡིས་སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་དང་མོ་རང་གི་ཨ་ནེ། སྤུན་མཆེད་བྱིས་པ་ཚོ་བཅས་ཁ་ལག་ལ་མགྲོན་འབོད་བྱས་པ་རེད། སྟོན་མོ་ཧ་ལས་པའི་ཡག་པོ་བྱུང་ལ། ཨ་ནི་ཏ་ཡིས་སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་གྱི་དགའ་ཤོས་ཀྱི་ཟ་མ་རྣམས་བཟོས་པ་དང་། ཚང་མས་གྲོད་ཁོག་རྒྱག་ཚད་བར་དུ་ཁ་ལག་ལ་རོལ་བ་རེད། དེ་ནས་རྒན་པ་ཚོས་ཁ་བརྡ་བྱས་སྐབས་བྱིས་པ་རྣམས་རྩེད་མོ་རྩེས་ཤིང་། སིམ་བྷེག་ཝི་རེ་ནི་སེམས་པ་སྐྱིད་པོ་དང་མོ་རང་བློ་ཁོག་ཅན་ཞིག་ཡིན་པ་ཚོར་བ་རེད། མོས་གང་མགྱོགས་མགྱོགས་བྱས་ནས་ཕྱིར་རང་གི་ཁྱིམ་ལ་ལོག་སྟེ་ཨ་ཕ་དང་མ་ཚབ་མཉམ་དུ་འདུག་རྒྱུའི་སེམས་ཐག་བཅད་པ་རེད།

• • •

The next week, Anita invited Simbegwire, with her cousins and aunt, to the house for a meal. What a feast! Anita prepared all of Simbegwire’s favourite foods, and everyone ate until they were full. Then the children played while the adults talked. Simbegwire felt happy and brave. She decided that soon, very soon, she would return home to live with her father and her stepmother.

Global Storybooks

globalstorybooks.net

སིམ་བྷེག་ཝི་རེ།

Simbegwire

Rukia Nantale
Benjamin Mitchley
འདབ་དྲུག Dabtruk, པྚ་རིག་ཌྜོ། Patrick Dowd, ཆུ་ཚང་བསོད་ནམས་རིན་ཆེན། Chusang Sonam Rinchen (bo)

CC BY